

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Н. SAUGMANDSGAARD ØE
представено на 12 януари 2017 година¹

Дело C-620/15

A-Rosa Flussschiff GmbH

срещу

**Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales (Urssaf)
d'Alsace, правопреемник на Urssaf du Bas Rhin
Sozialversicherunganstalt des Kantons Graubunden**

(Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Касационен съд, Франция))

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Социална сигурност — Определяне на приложимото законодателство — Член 14, параграф 2, буква а), подточка i) — Лице от персонала — член на екипажа на предприятие, извършващо услуги по международен превоз на пътници — Швейцарски клон — Регламент (ЕИО) № 574/72 — Член 12а, параграф 1а — Формуляр Е 101 — Обвързващо действие“

I – Въведение

1. Съдът вече многократно се е произнасял, че формуляр Е 101², издаден от компетентната институция³ на държава членка и удостоверяващ включването към схемата за социална сигурност на посочената държава членка на работник, който се движи в рамките на Европейския съюз, обвързва както компетентната институция, така и юрисдикциите на приемащата държава членка, така че работникът не може да бъде подчинен на режима за социална сигурност на последната държава членка⁴.

1 — Език на оригиналния текст: френски.

2 — Формулярът Е 101, озаглавен „Удостоверение относно приложимото законодателство“, съответства на типов формуляр, съставен от Административната комисия за социално осигуряване на работници мигранти, визирана в дял IV от Регламент № 1408/71. Вж. Решение № 202 на Административната комисия от 17 март 2005 година относно образците на формулярите, необходими за прилагането на Регламент (ЕИО) № 1408/71 и Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета (Е 001, Е 101, Е 102, Е 103, Е 104, Е 106, Е 107, Е 108, Е 109, Е 112, Е 115, Е 116, Е 117, Е 118, Е 120, Е 121, Е 123, Е 124, Е 125, Е 126, Е 127) (2006/203/ЕО) (ОВ L 77, 2006 г., стр. 1). Считано от 1 май 2010 г., при действието на новите регламенти (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82) и (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 (ОВ L 284, 2009 г., стр. 1) формуляр Е 101 става документ в преносим формат А1.

3 — Що се отнася до термина „компетентна институция“, вж. член 1, буква о) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен с Регламент (ЕИО) № 1390/81 на Съвета от 12 май 1981 г. (ОВ L 143, 1981 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 1, стр. 202), Регламент (ЕО) № 1606/98 на Съвета от 29 юни 1998 г. (ОВ L 209, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 5, стр. 76) и Регламент (ЕО) № 631/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 31 март 2004 г. (ОВ L 100, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 5, том 7, стр. 32) (наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“).

4 — Вж. по-специално решения от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75), от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169) и от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69).

2. По настоящото дело пленумът на Cour de cassation (Касационен съд, Франция) по същество пита Съда относно приложимостта на тази съдебна практика към положения, в които компетентната институция или юрисдикциите на приемащата държава членка са установили, че условията за издаване на формуляр Е 101 очевидно не са налице⁵.

3. Спорът, предмет на главното производство, е между германско дружество и френските социалноосигурителни органи по повод на акт за установяване на задължения в размер над два милиона евро, основан на прилагането на френския закон относно социалната сигурност, във връзка с неплащане от страна на това дружество на осигурителни вноски към френската схема за социална сигурност за заети лица, работещи на борда на кораби за туристически пътувания по френски реки. Според френските органи, тъй като засегнатите заети лица през целия срок на договора си са били наети на работа на кораби, плаващи изключително във Франция, те са били подчинени на френската схема за социална сигурност съгласно член 13, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕИО) № 1408/71⁶, предвиждащ общо правило, съгласно което лице, заето на работа на територията на една държава членка, е подчинено на социалноосигурителното законодателство на тази държава.

4. От своя страна дружеството иска по отношение на съответните заети лица прилагане на швейцарското социалноосигурително законодателство, като се основава на формуляри Е 101, които удостоверяват включването им към швейцарската схема за социална сигурност. Тези формуляри са издадени от швейцарската компетентна институция на основание член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от посочения регламент, предвиждащ изключение, съгласно което лице, член на екипажа на предприятие, което извършва услуги по международен железопътен, автомобилен, въздушен или речен превоз на пътници, заето на работа в клон на това предприятие, е подчинено на законодателството на държавата членка, на чиято територия се намира съответният клон.

5. Запитващата юрисдикция смята, че условията на дейността на въпросните заети лица очевидно не попадат в материалното приложно поле на член 14 от Регламент № 1408/71. Така се поставя въпросът дали при подобни обстоятелства компетентната институция или юрисдикциите на приемащата държава членка могат да правят преценка и евентуално по изключение да поставят под въпрос валидността на формуляр Е 101, издаден от компетентната институция на друга държава членка.

6. Запитването поставя деликатния въпрос за постигането на равновесие в областта на социалната сигурност между, от една страна, принципите на правната сигурност и на свободното движение на работници на територията на Съюза, и от друга страна, необходимостта да се осигури правилно прилагане на относимите разпоредби от Регламент № 1408/71. Този въпрос придоби по-голяма значимост през последните години вследствие на интеграцията на пазарите на труда на държавите членки⁷.

7. В настоящото заключение ще изложа съображенията, поради които смятам, че при обстоятелствата по настоящото дело не е обосновано да се извършва промяна на практиката на Съда, така че да се признае изключение от обвързващото действие на формуляр Е 101.

5 — Тази тема е предмет и на други все още висящи пред Съда дела. Вж. по-специално дело C-474/16, *Belu Dienstleistung* и *Nikless*. Вж. също в този смисъл дела C-359/16, *Altun* и др., и C-356/15, *Комисия/Белгия*.

6 — Вж. бележка под линия 3.

7 — През 2012 г. и 2013 г. общият брой на издадените формуляри А1 (новия документ, заменил формуляра Е 101) възлиза съответно на 1,53 милиона и 1,74 милиона. По-конкретно броят на формулярите А1, издадени на лица, които извършват дейност в две или повече държави членки, е нараснал значително, а именно от 168 279 през 2010 г. на 370 124 през 2013 г., което представлява увеличение със 120 % за този период. Вж. *Pacolet, J. et De Wispelaere, F. Posting of workers — Report on A1 portable documents issued in 2012 and 2013.* (публикувано от Комисията през декември 2014 г., стр. 8).

II – Правна уредба

A– Регламент № 1408/71

8. Член 13 от Регламент № 1408/71, озаглавен „Общи правила“, който е част от дял II — „Определяне на приложимото законодателство“, предвижда в параграф 1 и параграф 2, буква а):

„1. [...] [Л]ицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с разпоредбите в настоящия дял.

2. Съобразно разпоредбите на членове от 14 до 17:

а. лице, което е заето на работа на територията на една държава членка, е подчинено на законодателството на тази държава, дори и ако пребивава на територията на друга държава членка [...] или ако седалището или мястото на стопанска дейност на предприятието или лицето, което го е наело на работа[,] се намира на територията на друга държава членка“.

9. В същия дял член 14 от този регламент, озаглавен „Особени правила, приложими за други лица, освен моряците, които са наети на платена работа“, предвижда в параграф 2, буква а), подточка i):

„Разпоредбите на член 13, параграф 2, буква а) се прилагат при съблюдаване на следните изключения и обстоятелства:

[...]

2) Лице, което е обичайно заето на работа на територията на две или повече държави членки, е подчинено на законодателството, което се определя по следния начин:

а) лице, което е член на екипажа на предприятие, което за своя или за чужда сметка извършва услуги по международен железопътен, автомобилен, въздушен или речен превоз на пътници или стоки и чието седалище или място на стопанска дейност се намира на територията на държава членка, е подчинено на законодателството на последно споменатата държава при следните ограничения:

i. когато посоченото предприятие има клон или постоянно представителство на територията на друга държава членка, различна от тази, в която се намира седалището или мястото му на стопанска дейност, лице, което е заето на работа в такъв клон или постоянно представителство, е подчинено на законодателството на държавата членка, на чиято територия се намира съответният клон или постоянно представителство“.

10. Член 84а от Регламент № 1408/71, озаглавен „Взаимоотношения между институциите и лицата, включени в приложното поле на настоящия регламент“, предвижда в параграф 3:

„В случай на затруднения при тълкуването или прилагането на настоящия регламент, които биха могли да застрашат правата на лице, включено в неговото приложно поле, институцията на компетентната държава или на държавата по пребиваване на заинтересованото лице се свързва с институцията/ите на съответната/ите държава/и членка/и. Ако в разумен срок не може да се намери решение, заинтересованите органи могат да поискат намесата на Административната комисия“.

11. Регламент № 1408/2001 е отменен и заменен с Регламент (ЕС) № 883/2004⁸, считано от 1 май 2010 г.⁹. Следователно *ratione temporis* за относимите факти в главното производство се прилага Регламент № 1408/71¹⁰.

Б– Регламент № 574/72

12. Параграф 1а от член 12а от Регламент (ЕИО) № 574/72¹¹, който е част от дял III („Прилагане на разпоредбите на регламента за определяне на приложимото законодателство“), гласи следното:

„За прилагането на разпоредбите на член 14, параграфи 2 [...] от регламента се прилагат следните правила:

[...]

Когато в съответствие с член 14, параграф 2, буква а) от регламента лице, което е член на пътуващ или летателен персонал на международно транспортно предприятие, е субект на законодателството на държава членка, в която се намира регистрираният офис или мястото на стопанска дейност на предприятието, или клонът, или постоянното представителство, което го е наело, или в която той пребивава и основно изпълнява задълженията си, институцията, определена от компетентния орган на тази държава членка, издава на лицето удостоверение, указващо, че то е субект на нейното законодателство“.

13. Регламент № 574/72 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 987/2009¹², считано от 1 май 2010 г.¹³. Следователно първият регламент остава приложим *ratione temporis* към спора в главното производство¹⁴.

В– Споразумение между Европейската общност и Швейцарската конфедерация относно свободното движение на хора

14. Член 8, буква б) от Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Швейцарската конфедерация, от друга страна, относно свободното движение на хора (наричано по-нататък „споразумението ЕО—Швейцария“)¹⁵, озаглавен „Съгласуване на системите за социална сигурност“, гласи:

„Договарящите се страни предоставят условия в съответствие с приложение II за съгласуване на системите за социална сигурност с конкретната цел да: [...]

8 — Вж. бележка под линия 2. Следва да се посочи, че специалните правила, приложими за лицата, работещи в сектора на международните превози, не са възпроизведени в този регламент. Тези лица понастоящем са обхванати от разпоредбата на член 13 от посочения регламент относно лицата, работещи в две или в повече държави членки. Вж. практическия наръчник на Комисията от декември 2013 г. относно приложимото законодателство в Европейския съюз (ЕС), в Европейското икономическо пространство (ЕИП) и в Швейцария, стр. 24 и 31.

9 — Вж. член 91 от Регламент № 883/2004 и член 97 от Регламент № 987/2009.

10 — Вж. също така точки 13, 17 и 18 от настоящото заключение.

11 — Регламент на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 (ОВ L 74, 1972 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 74), изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г. (ОВ L 117, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 211) (наричан по-нататък „Регламент № 574/72“).

12 — Вж. бележка под линия 2.

13 — Вж. член 96, параграф 1 от Регламент № 987/2009.

14 — Вж. също така точки 11, 17 и 18 от настоящото заключение.

15 — Споразумение, подписано на 21 юни 1999 година в Люксембург и одобрено от името на Европейската общност с Решение 2002/309/ЕО, Евратом на Съвета и на Комисията относно споразумение за научно и технологично сътрудничество от 4 април 2002 година за сключване на седем споразумения с Конфедерация Швейцария (ОВ L 114, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 27, стр. 25).

б) се определи приложимото законодателство“.

15. Член 1 от приложение II към споразумението ЕО—Швейцария, озаглавено „Координиране на схеми за социална сигурност“, гласи:

„1. Договарящите се страни се споразумяха, по отношение на координацията на схемите за социална сигурност, да прилагат помежду си актовете на Общността, на които се прави позоваване, които са в сила към датата на сключване на споразумението и така както е променено с раздел А от настоящото приложение, или правила, равносилни на тези актове.

2. Терминът „държава членка (държави членки)“, съдържащ се в актовете, посочени в раздел А от настоящото приложение, трябва да се разбира като включващ Швейцария в допълнение на страните, обхванати от съответните актове на Общността“.

16. Раздел А от посоченото приложение препраща по-специално към регламенти № 1408/71 и № 574/72.

17. Съгласно член 90, параграф 1, буква в) от Регламент № 883/2004 и член 96, параграф 1, буква в) от Регламент № 987/2009 регламенти № 1408/71 и № 574/72 остават в сила и продължават да имат правно действие за целите, наред с други, на споразумението ЕО—Швейцария, докато това споразумение не бъде изменено въз основа на регламенти № 883/2004 и № 987/2009.

18. С Решение 1/2012 на създадения със споразумението ЕО—Швейцария¹⁶ съвместен комитет, влязло в сила на 1 април 2012 г., раздел А от приложение II към споразумението е актуализиран и вече препраща към регламенти № 883/2004 и № 987/2009. Тъй като относимите факти по делото в главното производство предхождат датата на влизане в сила на това решение, по отношение на тях *ratione temporis* се прилагат регламенти № 1408/71 и № 574/72¹⁷.

III – Спорът в главното производство, преюдициалният въпрос и производството пред Съда

19. Дружеството A-Rosa Flussschiff GmbH (наричано по-нататък „A-Rosa“) е дружество по германското право със седалище в Германия, което организира речни туристически пътувания по различни реки в Европа. A-Rosa има установен в Швейцария клон, който управлява всички оперативни, правни и експлоатационни аспекти във връзка с корабите, плаващи в Европа, както и човешките ресурси по отношение на персонала, зает на тези кораби. Дружеството няма нито дъщерно дружество, нито клон във Франция.

20. Във Франция A-Rosa експлоатира по-специално два кораба за туристически пътувания по реките Рона и Сона, на които работят сезонни работници, граждани на държави членки, различни от Франция, които изпълняват хотелиерски функции. Двата кораба плават изключително във френските вътрешнотериториални води.

16 — Решение № 1/2012 от 31 март 2012 г. за замяна на приложение II към посоченото споразумение относно координацията на схемите за социална сигурност (ОВ L 103, 2012 г., стр. 51).

17 — Вж. също така приложение II, раздел А, точки 3 и 4 от споразумението ЕО—Швейцария в редакцията му след измененията, която отново препраща към регламенти № 1408/71 и № 574/72, „когато става въпрос за случаи в миналото“.

21. На 7 юни 2007 г. A-Rosa е подложено на внезапна проверка на тези два кораба, вследствие на която френските социалноосигурителни институции установяват нередности в покритието на социалната закрила на близо 90-те лица, изпълняващи хотелиерски функции на борда на двата кораба. Въпросните заети лица са наети от и работели за швейцарския клон на дружеството въз основа на трудови договори, подчинени на швейцарското право.

22. При тези контролни действия A-Rosa представя първа партида от формуляри E 101 за 2007 г., издадени на 6 септември 2007 г. от Sozialversicherunganstalt des Kantons Graubunden (Институция за социално осигуряване на кантона Граубюнден, наричана по-нататък „швейцарската институция“), с които се установява включването към швейцарската схема за социална сигурност на въпросните заети лица съгласно член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71.

23. На 22 октомври 2007 г. Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales (Urssaf) du Bas-Rhin (Съюз за събиране на социалноосигурителните вноски и за семейните добавки, наричан по-нататък „СССВСД“) на Долен Рейн) уведомява A-Rosa за акт за установяване на задължения в размер на 2 024 123 EUR, включително лихви за забава, поради неплащане на осигурителни вноски към френската схема за социална сигурност за засегнатите заети лица за периода от 1 април 2005 г. до 30 септември 2007 г.

24. На 7 юли 2008 г. A-Rosa оспорва акта за установяване на задължения пред Tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (Съд по споровете във връзка със социалното осигуряване, Долен Рейн, Франция), който отхвърля жалбата с решение от 9 февруари 2011 г. Този съд по-специално приема, от една страна, че дейността на дружеството във Франция има обичаен, траен и непрекъснат характер, и от друга страна, че фактът, че работодателят е представил формуляри E 101, не може да обоснове отмяна на спорния акт за установяване на задължения.

25. На 10 март 2011 г. A-Rosa обжалва това решение пред Cour d'appel de Colmar (Апелативен съд Colmar, Франция). СССРСД на Елзас, който е правопреемник на СССРСД на Долен Рейн, иска от тази юрисдикция по-специално да потвърди решението на Tribunal des affaires de sécurité sociale Bas Rhin (Съд по споровете във връзка със социалното осигуряване, Долен Рейн) от 9 февруари 2011 г.

26. С писмо от 27 май 2011 г., озаглавено „Искане за оттегляне на формуляри E 101, издадени на лица, заети в дружество [A-Rosa] във Франция“, СССРСД на Долен Рейн отправя искане за оттегляне на формулярите E 101 до швейцарската институция, като изтъква по-специално следните съображения:

„След като дейността на корабите се осъществява постоянно и изключително във Франция, заетите лица, наети конкретно за да бъдат назначени на борда на кораб, е трябвало да бъдат периодично декларирани пред френските органи за социална закрила.

[...]

Тъй като плаването се осъществява само във френските териториални води, от това следва, че [член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71], който се отнася до международните превози на пътници, не е приложим към положението на заетите лица в това дружество.

Следователно издадените за тези заети лица формуляри E 101 не е трябвало да бъдат съставени на основание [член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71]⁴.

27. В писмо от 18 август 2011 г. до СССВСД на Долен Рейн швейцарската институция отбелязва по-специално следното¹⁸:

„Предприятието [A-Rosa] предлага туристически пътувания с кораби по Дунава, Рона/Сона и Рейн. Дружеството също така извършва значителни търговски дейности в Швейцария. Швейцарското дъщерно дружество в Хур се занимава с всички операции, свързани с експлоатацията на корабите за туристически пътувания. Наемането на персонала също става чрез швейцарското дъщерно дружество в Хур.

Пътуванията по Дунава и по Рейн по-специално преминават през няколко европейски държави. [A-Rosa] изтъква освен това, че членовете на екипажа също така работят, като се редуват на различни кораби и по различни маршрути. Лицата, заети в [A-Rosa], по принцип отговарят на условията, посочени в [член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71].

Ние обърнахме внимание на предприятието [A-Rosa] върху факта, че съгласно разпоредбите на [член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71] специалната нормативна уредба относно заетите лица се прилага само ако те работят за предприятие за международни превози на територията на две или повече държави членки. Ако лицата действително упражняват своята дейност на борда на кораби единствено на френска територия, по силата на принципа на мястото на дейността [член 13, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71] са приложими френските правни разпоредби.

Ние вече сме задължили предприятието [A-Rosa] [...] да приспадне социалноосигурителните вноски [в съответствие с] правото на съответната държава за лицата, които действително работят само в една държава от [Европейския съюз].

С оглед на всички факти и като се има предвид по-специално, че социалноосигурителните вноски са приспаднати и заплатени в Швейцария през 2007 г. за лицата, във връзка с които е направено възражение от ваша страна, ние ви молим да се откажете от корекция със задна дата за осигуряване съгласно френските правни разпоредби“.

28. В хода на производството пред Cour d'appel de Colmar (Апелативен съд Колмар) A-Rosa представя втора партида формуляри E 101 за 2005 г. и 2006 г., издадени от швейцарската компетентна институция на 14 май 2012 г. съгласно член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71.

29. С решение от 12 септември 2013 г. апелативният съд отхвърля подадената от A-Rosa жалба в основната ѝ част. Тази юрисдикция приема по-специално, че представените от дружеството формуляри E 101 не го освобождават от задълженията му по отношение на френската схема за социална сигурност, към която съответните заети лица следвало да бъдат осигурени съгласно член 13, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71. По отношение на предвиденото в член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от този регламент изключение посочената юрисдикция отбелязва следното:

„[...] От една страна, [...] самите представени формуляри E 101 не са свързани с реално заеманите работни места на борда на плавателните съдове Luna и Stella и имената на тези кораби дори не са посочени там.

18 — Френското правителство предоставя превод на оригиналния текст на посоченото писмо на немски език.

От друга страна и още повече, дружеството жалбоподател не съобщава да е възложило на въпросния персонал изпълнението на други задачи, различни от хотелиерската дейност, извършвана на плавателните съдове Luna и Stella. То уточнява, че експлоатира тези два плавателни съда за туристически пътувания единствено по реките Рона и Сона, от април до ноември, и ги държи на котва в Лион през зимния период.

Както следва от това, независимо че е възможно с клиентите да е договаряно в чужбина и те да са сключвали договор с дружеството жалбоподател извън територията на Франция, речният превоз на пътници, за който въпросният персонал е нает, е извършван единствено във вътрешността на страната и няма международен характер.

На дружеството жалбоподател действително са издадени формуляри E 101 по силата на [член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент (ЕИО) № 1408/71], като следва да се отбележи, че то се е постарало да не уточнява нито местата на които са изпълнявани трудовите задължения, нито корабите на назначаването. Така то си е запазило възможността да наема персонал за международни превози, по-специално на плавателните съдове, които освен това заявява, че използва по реките Рейн и Дунав, поради което не следва да се подлага на съмнение валидността на представените по делото формуляри E 101.

Тъй като обаче въпросният персонал в крайна сметка е нает само за туристически пътувания във Франция, дружеството жалбоподател не може да се ползва от дерогационния режим за международния превоз на пътници“.

30. От решението на Cour d'appel de Colmar (Апелативен съд Колмар) от 12 септември 2013 г. е видно, че СССВСД на Елзас е привлякло като страна по делото швейцарската институция, но същата не се е явила и не е изпратила свой представител.

31. На 21 октомври 2013 г. A-Rosa подава жалба срещу това решение до Cour de cassation (Касационен съд, Франция), чийто пленум решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Задължително ли е [удостоверителното] действие на формуляр E 101, издаден в съответствие с член 11, параграф 1 и член 12а, параграф 1а от Регламент № 574/72 [...] от институцията, определена от органа на държавата членка, чието законодателство остава приложимо за заетото лице, от една страна, за институциите и органите на приемащата държава, и от друга страна, за юрисдикциите на същата държава членка, когато се установи, че условията на дейността на заетото лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на дерогационните правила по член 14, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1408/71?“.

32. Представени са писмени становища от A-Rosa, СССВСД на Елзас, белгийското и чешкото правителство, Ирландия, френското и кипърското правителство, както и от Европейската комисия. В съдебното заседание, проведено на 5 октомври 2016 г., A-Rosa, СССВСД на Елзас, белгийското правителство, Ирландия, френското правителство и Комисията представят своите устни становища.

IV – Правен анализ

A– Уводни бележки

33. С преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска от Съда да уточни дали обвързващото действие, което практиката на Съда обикновено придава на формуляра E 101¹⁹, е задължително за компетентната институция и за юрисдикциите на приемащата държава членка, когато те са установили, че условията на дейността на зетото лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на член 14, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1408/71.

34. В подкрепа на искането си запитващата юрисдикция посочва по-специално, че понастоящем тази проблематика е в основата на множество спорове поради интернационализацията на дейността на предприятията и възприемането на стратегии за данъчна и социална оптимизация и може да постави под въпрос принципите на свободното движение на работници, свободното предоставяне на услуги и наличието на ефективна и ненарушавана конкуренция на вътрешния пазар. Впрочем от представените пред Съда становища е видно, че настоящото запитване се вписва в продължението на две съдебни решения, произнесени на 11 март 2014 г. от наказателната колегия на Cour de cassation (Касационен съд, Франция), които в рамките на наказателните производства поставят под въпрос обвързващото действие на формуляр E 101, издаден от компетентната институция на друга държава членка²⁰.

35. На първо място, следва да се отбележи, че от акта за преюдициално запитване се установява, че въпросните формуляри E 101 са издадени от швейцарската институция съгласно член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71, а именно въз основа на изключението за лицата, които са членове на екипажа на предприятие, което извършва международен превоз на пътници или стоки²¹. От това следва, че повдигнатият от запитващата юрисдикция въпрос относно обвързващото действие на формуляр E 101 в случая се поставя само по отношение на тази разпоредба. Всъщност обвързващото действие на формуляр E 101 не би могло да излиза от рамките на самото съдържание на този формуляр. Затова смятам, че преюдициалният въпрос всъщност се отнася до тази разпоредба, а не до други изключения, предвидени в посочения член²².

19 — Вж. по-специално решения от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75), от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169) и от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69).

20 — Решения № 1078 (FR:CCASS:2014:CR01078) и № 1079 (FR:CCAS:2014:CR01079) от 11 март 2014 г. С тези решения наказателната колегия на Cour de cassation (Касационен съд) осъжда за недеklarиран труд две дружества за въздушен транспорт, съответно, британско и испанско, независимо че тези дружества са представили формуляри E 101, удостоверяващи включването на съответните работници към схемите за социална сигурност на други държави членки. Тази юрисдикция приема, че няма основание за поставяне на преюдициален въпрос на Съда.

21 — Вж. точки 22 и 28 от настоящото заключение.

22 — По-специално смятам, че настоящото дело не се отнася до изключенията, изложени в член 14, параграф 1 от Регламент № 1408/71 относно лицата, командировани на територията на други държави членки.

36. По-нататък, следва да се отбележи, че запитващата юрисдикция не е предоставила никакво указание, свидетелстващо, както изглежда твърдят СССВСД на Елзас и френското правителство²³, че става въпрос за случай на измама или за злоупотреба с право от страна на A-Rosa или на засегнатите работници. Затова в анализа по-долу ще се ръководя от предпоставката, че целта на преюдициалния въпрос не е получаване на уточнения относно приложимостта на практиката на Съда относно обвързващото действие на формуляр Е 101 в случай на злоупотреба с право или измама²⁴.

37. Считаю обаче, че със своя преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да установи дали компетентната институция или юрисдикциите на приемащата държава членка могат да отхвърлят формуляр Е 101, за да подчинят работника на схемата за социална сигурност на тази държава членка в положение като разглежданото в главното производство, когато тази институция или тези юрисдикции установят, че условията на дейността на заетото лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на разпоредбата, на основание на която е издаден формуляр Е 101, в случая член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71, след като въпреки тази констатация институцията, издала формуляра, не го е оттеглила или отменила²⁵.

38. В това отношение от преписката е видно, че в конкретния случай между френските органи и швейцарската институция, издала формулярите Е 101, е воден диалог относно оттеглянето на последните. В този контекст швейцарската институция е признала пред френските органи, че посоченият член 14, параграф 2, буква а) не би бил приложим за засегнатите работници, ако последните действително са изпълнявали дейността си на борда на кораби единствено на френска територия²⁶.

39. Швейцарската институция обаче не е извършила никаква конкретна преценка дали и до каква степен засегнатите работници са попадали в тази хипотеза, за да определи за всеки от тези формуляри дали има основания да ги оттегли или отмени. Нещо повече, тази институция е поискала от френските органи да не извършват корекция със задна дата, за да бъде осигуряването съгласно френските правни разпоредби, което е било мълчаливо отхвърлено от френските органи. Всъщност актът за установяване на задължения, за който е уведомено

23 — В съдебното заседание СССВСД на Елзас изтъква, че в случая измамата е установена от всички френски юрисдикции. От своя страна в писменото си становище френското правителство твърди, че вероятно когато е поискало сертификатите, които е представило по-късно при проверката на СССВСД, дружеството A-Rosa е укрило факта, че съответните заети лица са работели само в една държава членка, с цел заетите лица, граждани на държави членки на Съюза, да не бъдат подчинени на френското законодателство. Според това правителство френската Cour des comptes (Сметна палата) била оценила, че измамата, свързана с недекларираните командировани работници, водела до загуба за френската схема за социална сигурност на социални приходи, възлизащи на 380 милиона евро.

24 — Съгласно постоянната практика на Съда в рамките на преюдициалното производство, предвидено в член 267 ДФЕС, само националният съд е компетентен да установява и преценява фактите по спора в главното производство. Вж. по-специално решение от 28 юли 2016 г., Kratzer (C-423/15, EU:C:2016:604, т. 27).

25 — Държа да посоча, че в случая страните в главното производство и встъпилите в производството пред Съда страни са изразили различни гледни точки по въпроса дали за положението на засегнатите работници се прилага член 14 от Регламент № 1408/71. A-Rosa изтъква, че за положението на работниците се прилагат и параграф 1, и параграф 2 от този член 14, като твърди, че засегнатите заети лица са наети за работа на всички кораби за туристически пътувания на дружеството независимо от географското местоположение на последните. Обратно, СССВСД на Елзас е на мнение, че в случая не е приложим нито един от тези два параграфа, като Ирландия споделя това мнение. От своя страна Комисията възприема анализа на френските юрисдикции, що се отнася до очевидната неприложимост на член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71. Тя смята обаче, че запитващата юрисдикция неправилно е основала своя преюдициален въпрос на предпоставката, че заетите лица очевидно не попадат в приложното поле на параграф 1, буква а) от този член. Накрая, кипърското правителство твърди, че след като компетентната институция е издала формулярите Е 101, би трябвало да се предполага, че те са издадени в съответствие с правната уредба и отразяват действителните обстоятелства.

26 — Вж. точка 27 от настоящото заключение.

A-Rosa, предполага именно такава корекция със задна дата²⁷. В общи линии диалогът между френските органи и швейцарската институция не е довел до разрешаване на поставените в случая проблеми, и по-специално на въпроса за оттеглянето на формулярите E 101 и корекциите, които да се извършат в това отношение.

40. Принципният въпрос в основата на настоящото дело е да се определи при подобно положение кой в крайна сметка е компетентният национален орган, който да установи валидността на формуляр E 101 и следователно да определи социалноосигурителното законодателство, приложимо за положението на засегнатия работник съгласно разпоредбите на дял II от Регламент № 1408/71. Институцията, издала формуляр E 101, винаги ли има решаващ глас по отношение на обвързващата сила на формуляра? Или в подобно положение на компетентната институция на приемащата държава членка или поне на юрисдикциите на тази държава членка следва да се признае възможността да отхвърлят формуляр E 101, когато самата издаваща институция не го е оттеглила или отменила?

Б– Предлагани отговори

41. A-Rosa, чешкото правителство, Ирландия, кипърското правителство и Комисията предлагат на преюдициалния въпрос да се отговори в смисъл, че обвързващото действие на формуляра E 101 е задължително и в положение като това в главното производство, в което компетентната институция или юрисдикциите на приемащата държава членка са установили, че условията на дейността на заетото лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на член 14, параграф 2, подточка i) от Регламент № 1408/71. Според тези страни от практиката на Съда, установена с решение FTS²⁸, следва, че само институцията, издала формуляр E 101, в случая швейцарската институция, е компетентна да приеме решение за отмяна или неприлагане на формуляр E 101 посредством неговото оттегляне, ако установи, че погрешно е издала този формуляр.

42. CCCBCD на Елзас и френското правителство обаче по същество предлагат на Съда да промени тази практика, като признае на компетентната институция и на юрисдикциите на приемащата държава членка възможност да отхвърлят формуляра E 101, когато е очевидно, че разпоредбата, въз основа на която е издаден формулярът, не е приложима. Тези страни се позовават, на първо място на, слабостите на процедурите на диалог и помирение, предвидени в Регламент № 1408/71, за да осигурят на приемащата държава членка ефективна защита при липса на сътрудничество от страна на издалата формуляра E 101 държава или в случай на несъгласие с нея. На второ място, тези страни се основават на признатата от практиката на Съда в друг контекст значимост на предотвратяването на нелоялната конкуренция и социалния дъмпинг²⁹.

43. От своя страна белгийското правителство смята, че в положението, което е предмет на настоящия преюдициален въпрос, не е необходима промяна на практиката на Съда, за да може компетентната институция и юрисдикциите на приемащата държава членка да отхвърлят формуляра E 101, доколкото ставало въпрос само да се установи *prima facie*, че формулярът е издаден за дейност, различна от изпълняваната от работника, посочен в този формуляр.

27 — Така актът за установяване на задължения, за който A-Rosa е уведомено на 22 октомври 2007 г., се отнася до периода между 1 април 2005 г. и 30 септември 2007 г. Вж. точка 23 от настоящото заключение.

28 — Решение от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75).

29 — Тези страни посочват и трети довод, свързан с необходимостта от борба срещу злоупотребата с право и измамата. Като се има предвид, че от акта за преюдициално запитване не се установява в случая да е налице злоупотреба или измама, смятам, че няма основание за разглеждането на този довод по настоящото дело. Вж. в това отношение точка 36 от настоящото заключение.

В– По стълкновителните норми, предвидени в Регламент № 1408/71, и практиката на Съда относно обвързващото действие на формуляр Е 101

44. Преди да се спра на въпроса за изменение на практиката на Съда относно обвързващото действие на формуляр Е 101, смятам, че ще бъде от полза да припомня основните характеристики на системата от стълкновителни норми, установена с разпоредбите на дял II от Регламент № 1408/71, както и съображенията, които са в основата на тази съдебна практика.

45. Първо, следва да се отбележи, че макар целта на Регламент № 1408/71 да е единствено да се създаде система за координиране на националните законодателства в областта на социалната сигурност при зачитане на присъщите им особености³⁰, стълкновителните норми, предвидени в този регламент, се налагат императивно на държавите членки³¹. Разпоредбите на дял II от този регламент, сред които е член 14, параграф 2, буква а), подточка i), по самите думи на Съда представляват пълна и единна система от стълкновителни норми, чиято цел е работниците, които се движат в рамките на Съюза, да бъдат подчинени на схемата за социална сигурност на една-единствена държава членка, така че да се избегнат припокриване на приложимите национални законодателства и усложненията, които могат да възникнат от това³².

46. Този общ принцип на прилагане на социалноосигурителното законодателство само на една държава членка е утвърден в член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71, който предвижда, че лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка³³.

47. Целта на формуляра Е 101 е да осигури спазването на този принцип, като предназначението му е да се избягва в конкретни случаи възникването на спорове за компетентност, произтичащи от различна преценка за приложимото социалноосигурително законодателство³⁴. В това отношение формулярът Е 101 допринася за осигуряване на правна сигурност за работниците, които се движат в рамките на Съюза³⁵, а следователно и за улесняване на свободното движение на работниците и свободното предоставяне на услуги в рамките на Съюза, което е целта, преследвана с Регламент № 1408/71³⁶.

48. Що се отнася до правното действие на формуляра Е 101, съгласно постоянната съдебна практика докато не бъде оттеглен или не бъде обявен за невалиден, формулярът Е 101 е задължителен за компетентната институция на приемащата държава членка в смисъл, че тази институция следва да държи сметка за факта, че работникът вече е подчинен на социалноосигурителното законодателство на държавата, в която е установено предприятието, което го е наело. Поради това тази институция не може да подчини въпросния работник на

30 — Вж. съображение 4 от Регламент № 1408/71 и решение от 3 април 2008 г., Derouin (C-103/06, EU:C:2008:185, т. 20).

31 — Вж. решение от 14 октомври 2010 г., Van Delft и др. (C-345/09, EU:C:2010:610, т. 52).

32 — Вж. решение от 4 октомври 2012 г., Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, т. 29 и цитираната съдебна практика).

33 — Вж. точка 8 от настоящото заключение. Относно принципа на прилагане на законодателството само на една държава членка вж. решение от 26 октомври 2016 г., Hoogstad (C-269/15, EU:C:2016:802, т. 35 и 36) и съображение 8 от посочения регламент.

34 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Lenz по дело Calle Grenzshop Andresen (C- 425/93, EU:C:1995:12, т. 60).

35 — От подготовителните работи за член 12а, параграф 1а от Регламент № 574/72 е видно, че този член е добавен „[с] грижа за правна сигурност“. Вж. обяснителния меморандум към предложението, довело до приемането на Регламент № 647/2005 за изменение на Регламент № 574/72 (COM(2003) 468 окончателен, т. 2). Вж. също така решение от 12 февруари 2015 г., Voßman (C-114/13, EU:C:2015:81, т. 27).

36 — Вж. в този смисъл решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, т. 20). Вж. също съображение 2 от посочения регламент и решение от 26 май 2005 г., Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, т. 31).

своята собствена схема за социална сигурност³⁷. Съдът също така е уточнил, че формулярът Е 101 е задължителен и за юрисдикциите на приемащата държава членка, които следователно нямат правомощия да проверяват валидността на формуляр Е 101, що се отнася до удостоверяването на обстоятелствата, въз основа на които е издаден такъв формуляр³⁸.

49. Така разпоредбите на Регламент № 1408/71, както ги тълкува Съдът, установяват не само система от стълкновителни норми, а успоредно с това и система за разпределяне на правомощията между държавите членки³⁹ в смисъл, че единствено институцията, издала формуляра Е 101, е компетентна да преценява валидността на същия и да определя било по собствена инициатива, било в отговор на искане, подадено от компетентната институция на друга държава членка, дали предвид събраните сведения относно действителното положение на работника има основания за оттегляне или отмяна на посочения формуляр, в резултат на което той вече не би бил задължителен за компетентните институции и за юрисдикциите на другите държави членки⁴⁰.

50. Наблягането от страна на Съда на изключителния характер на компетентността на издаващата институция при преценката на валидността на формуляр Е 101⁴¹ не се дължи на формален подход, а според мен се основава на необходимостта да се гарантира спазването на принципа за прилагане на законодателството само на една държава членка, посочен в член 13, параграф 1 от Регламент № 1408/71. Всъщност признаването на успоредна компетентност в полза на приемащата държава членка неизбежно би създавало риск от приемане на противоположни решения относно приложимото законодателство в конкретен случай и в резултат на това, риск от двойно социално осигуряване с всички произтичащи от това последици, включително облагането на работника с двойна осигурителна вноска⁴². Впрочем работникът не би разполагал с никакво средство за правна защита, чрез което да възпрепятства подобен развой на нещата⁴³.

37 — Вж. по-специално в този смисъл решения от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, т. 55), от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169, т. 42) и от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, т. 26). Вж. също така решение на Съда на ЕАСТ от 14 декември 2004 г., Tsomakas Athanasios m.fl. v Staten v/Rikstrygdeverket (E 3/04, EFTA Court Report 2004, стр. 95, т. 31), което приравнява на формулярите Е 101 еквивалентни официални декларации („equivalent official statements“). Макар Съдът още да не се е произнесъл изрично по задължителния характер на формуляр Е 101, издаден на основание на предвиденото в член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 изключение, той все пак е уточнил, че неговата практика в тази област визира положенията, в които формулярите Е 101 са издадени по силата на разпоредбите на дял III от Регламент № 574/72 по отношение на работници, за които се прилага дял II от Регламент № 1408/71, без да прави никакво разграничение между предвидените в него разпоредби. Вж. решения от 12 февруари 2015 г., Bouman (C-114/13, EU:C:2015:81, т. 26) и от 9 септември 2015 г., X и Van Dijk (C-72/14 и C-197/14, EU:C:2015:564, т. 43).

38 — Вж. решение от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, т. 30—32).

39 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Jacobs по дело FTS (C-202/97, EU:C:1999:33, т. 60).

40 — Върховните юрисдикции на държавите членки са взели надлежно под внимание практиката на Съда. Вж. по-специално решение от 2 юни 2003 г. на Cour de cassation (Касационен съд, Белгия) по дело S.02.0039.N и решение от 24 октомври 2006 г. на Bundesgerichtshof (Федерален съд, Германия) по дело 1 StR 44/06.

41 — Вж. в този смисъл решения от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, т. 53—55), от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169, т. 40—42) и от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, т. 24—26 и 30—32). Вж. също така решения от 12 февруари 2015 г., Bouman (C-114/13, EU:C:2015:81, т. 26 и 27) и от 9 септември 2015 г., X и Van Dijk (C-72/14 и C-197/14, EU:C:2015:564, т. 40 и 41).

42 — Този риск действително е реализиран в случая, доколкото френските органи са подчинили засегнатите работници на френската схема за социална сигурност въпреки факта, че те вече са били подчинени на швейцарската схема за социална сигурност. Вж. в това отношение точка 73 от настоящото заключение.

43 — Макар работникът несъмнено да може да използва способите за защита по административен и съдебен ред, които съществуват в съответните държави членки, нищо не може да попречи в крайна сметка той да се озове пред две окончателни решения с противоположен смисъл.

51. Рискът от противоречиви решения според мен изобщо не е за пренебрегване предвид сложността на разглежданата правна уредба и противоположните национални интереси, които преобладават в областта на социалната сигурност. Както това добре се илюстрира от конкретния случай, може да има различни мнения по въпроса за приложимото социалноосигурително законодателство дори ако компетентната институция или юрисдикциите на приемащата държава членка преценят, че положението на работника очевидно не попада в приложното поле на разпоредбата, въз основа на която е издаден формуляр Е 101⁴⁴.

52. Дори да се предположи, че би могло направените вече вноски да бъдат претендирани, евентуалното подчиняване на работника на схемата за социална сигурност на приемащата държава членка би могло да създаде правна несигурност за този работник. Същевременно, както Съдът е отбелязал, изискването за правна сигурност се налага с особена строгост, когато става дума за правна уредба, която може да доведе до финансови последици, за да могат заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага⁴⁵. Освен това подобна претенция неизбежно би довела до административни или съдебни усложнения, което противоречи на общата цел на Регламент № 1408/71 да улесни свободното движение на работници в рамките на Съюза⁴⁶.

53. Според мен предходните бележки са валидни както за компетентната институция на приемащата държава членка, така и за юрисдикциите на тази държава членка. Всъщност последиците за засегнатия работник са не по-малко сериозни в хипотезата, в която формуляр Е 101 би бил отхвърлен вследствие на съдебно производство⁴⁷.

54. Нещо повече, възможността за юрисдикциите на приемащата държава членка да отхвърлят формуляр Е 101 с произход от друга държава членка според мен трудно се съчетава с общия принцип, съгласно който решенията на органите на дадена държава членка се контролират от юрисдикциите на тази държава⁴⁸. Всъщност, доколкото формулярът Е 101 удостоверява включването на работника към схемата за социална сигурност на държавата членка на издаващата институция, той следва да се разглежда като акт на тази държава членка⁴⁹.

55. От гореизложеното следва, че съществуващата практика на Съда относно обвързващото действие на формуляр Е 101 се основава на общи съображения, свързани с принципите и целите в основата на стълкновителните норми от Регламент № 1408/71. Следователно не би могло да се предвиди промяна на тази съдебна практика, освен ако не бъде доказано, че подобна промяна действително е необходима за осигуряването на правилното прилагане на тези норми.

44 — Вж. бележка под линия 25 от настоящото заключение.

45 — Вж. решение от 15 декември 1987 г., Дания/Комисия (348/85, EU:C:1987:552, т. 19).

46 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Lenz по дело Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:12, т. 61) и заключението на генералния адвокат Jacobs по дело FTS (C-202/97, EU:C:1999:33, т. 53).

47 — Както отбелязва генералният адвокат Szpunar в своето заключение по дело Vouman (C-114/13, EU:C:2014:123, т. 30), ограничението на съдебния контрол от страна на приемащата държава е обосновано по съображения за правна сигурност.

48 — Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Jacobs по дело FTS (C-202/97, EU:C:1999:33, т. 60). Същото съображение би могло да обясни изключването от приложното поле на Регламент (ЕО) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, 2012 г., стр. 1) по-специално на данъчни, митнически или административни дела, както и на отговорността на държавата за действия или бездействия при упражняването на държавна власт (acta jure imperii). Вж. член 1, параграф 1 от този регламент.

49 — В този контекст формулярът Е 101 изразява правната преценка на издаващата компетентна институция за дадено фактическо положение, а именно преценката, че положението на работника, посочен във формуляра, попада в приложното поле на някоя от дерогиращите правила, предвидени в дял II от Регламент № 1408/71. Вж. в този смисъл заключението на генералния адвокат Lenz по дело Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:12, т. 59).

56. Това важи в още по-голяма степен, тъй като при преразглеждането на правната уредба относно координирането на схемите за социална сигурност, считано от 1 май 2010 г., европейският законодател е решил да кодифицира установеното с практиката на Съда тълкуване относно обвързващото действие на формуляр Е 101, като е запазил изключителната компетентност на издаващата институция по отношение на преценката на валидността на формуляр Е 101⁵⁰.

57. По-нататък следва да се отбележи, че обратно на това, което твърди белгийското правителство⁵¹, в положение като разглежданото в главното производство признаването от Съда на възможност за компетентната институция или за юрисдикциите на приемащата държава членка да отхвърлят формуляр Е 101, издаден от компетентната институция на друга държава членка, несъмнено би представлявало промяна на практиката на Съда. Всъщност подобно изключване на обвързващото действие на формуляр Е 101 би довело до дерогиране на разпределението на правомощията между държавите членки, установено с тази съдебна практика.

58. В анализа по-долу ще разгледам двата основни довода, изложени от СССРВСД на Елзас и френското правителство в подкрепа на техните предложения за въвеждане на изключение от обвързващото действие на формуляр Е 101, а именно, от една страна, твърдените недостатъци на процедурите на диалог и помирение, предвидени в Регламент № 1408/71, за да се осигури на приемащата държава членка ефективно средство за правна защита за оттегляне на формуляр Е 101 (част Г), и от друга страна, признатата в практиката на Съда в друг контекст значимост на предотвратяването на нелоялната конкуренция и социалния дъмпинг (част Д)⁵².

Г – По процедурите на диалог и помирение, установени с Регламент № 1408/71

59. Компетентната институция или юрисдикциите на приемащата държава членка не могат да отхвърлят формуляр Е 101, но за сметка на това Регламент № 1408/71 предвижда процедура за постигане на оттегляне или отмяна на формуляра от издаващата институция в положение като това в главното производство, когато се установи, че условията за издаване на формуляра очевидно не са налице.

60. Тази процедура се основава на принципа на лоялно сътрудничество между държавите членки, утвърден в член 4, параграф 3 ДЕС, който обвързва както приемащата държава членка, така и държавата членка, издала формуляра Е 101.

61. От една страна, както следва от член 84а, параграф 3 от Регламент № 1408/71, принципът на лоялно сътрудничество налага на компетентната институция на приемащата държава членка да започне процедура на диалог с издалата формуляра Е 101 институция, когато смята, че условията за издаване на формуляра не са налице⁵³. Според мен това е така по-специално

50 — Вж. член 5 от Регламент № 987/2009, озаглавен „Правна стойност на документи и подкрепящи доказателства, издадени в друга държава членка“, който предвижда в своя параграф 1, че документи, които са издадени от институция на държава членка и показват положението на дадено лице за целите на прилагането на регламенти № 883/2004 и № 987/2009, и подкрепящите доказателства, въз основа на които са издадени документите, се приемат от институциите на останалите държави членки, доколкото не са отнети или обявени за невалидни от държавата членка, в която са били издадени. Вж. също съображение 12 от Регламент № 987/2009, в което се споменават по-специално практиката на Съда и решенията на Административната комисия. Припомням, че в случая новата правна уредба не е приложима *ratione temporis*. Вж. точки 11, 13, 17 и 18 от настоящото заключение.

51 — Вж. точка 43 от настоящото заключение.

52 — Вж. точка 42 от настоящото заключение.

53 — Вж. също член 5, параграф 2 от Регламент № 987/2009, който предвижда, че при съмнение относно валидността на документ или точността на фактите, на които се основават съдържащите се в него сведения, институцията на държавата членка, която получава документа, отправя питане до издаващата институция за необходимите разяснения и когато е уместно, отнемането на този документ. Издаващата институция преценява отново основанията за издаването на документа и при необходимост го отнема. Припомням, че Регламент № 987/2009 не е приложим *ratione temporis* към случая. Вж. точка 13 от настоящото заключение.

когато, както в случая, компетентната институция на приемащата държава членка смята, че формулярът е непълен⁵⁴. В такъв случай принципът на сътрудничество също така предполага, че издаващата институция трябва да има възможност да направи корекция на формуляра или евентуално да го оттегли.

62. Моментът на издаване на формулярите също не може да има значение за задължението на компетентната институция на приемащата държава членка да започне диалог с издаващата институция, когато смята, че има основания формулярът Е 101 да бъде оттеглен⁵⁵. Припомням, че макар да е за предпочитане формулярът Е 101 да бъде издаден преди началото на посочения в него период, той може да бъде издаден и през този период или след изтичането му⁵⁶. Този извод следва от факта, че сам по себе си формулярът не създава нито право, нито правоотношение, а предназначението му е само да удостовери включването на работника за посочения период към схемата за социална сигурност, към която принадлежи компетентната институция.

63. От друга страна, принципът на лоялно сътрудничество налага на издаващата формуляра Е 101 институция да извърши правилна преценка на фактите, които имат значение за прилагането на правилата относно определянето на приложимото социалноосигурително законодателство и следователно да гарантира точността на отбелязванията, съдържащи се във формуляр Е 101⁵⁷. В този контекст задача на тази институция е да преразгледа основателността на издаването на формуляр Е 101 и евентуално да го оттегли, когато компетентната институция на приемащата държава членка изрази съмнения относно точността на фактите в основата на посочения формуляр, а следователно и на отбелязванията в него, по-специално защото последните не съответстват на изискванията на член 14 от Регламент № 1408/71⁵⁸.

54 — И СССРСД на Елзас, и френското правителство изтъкват обстоятелството, че във въпросните формуляри Е 101 не е вписано името на корабите, на които са назначени засегнатите работници, нито местата, на които са изпълнявани техните задължения.

55 — В акта за преюдициално запитване запитващата юрисдикция изтъква факта, че в случая формулярите Е 101 са издадени от швейцарската институция в две партии и в известна степен със задна дата.

56 — Вж. решение от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169, т. 53). Вж. също точка 6 от решение № 181 на Административната комисия от 13 декември 2000 г. за тълкуването на член 14, параграф 1, член 14а, параграф 1 и член 14б, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1408/71 (2001/891/ЕО) (ОВ L 329, 2001 г., стр. 73). Вж. също така точка 1 от решение № 126 на Административната комисия от 17 октомври 1985 г. относно прилагането на член 14, параграф 1, буква а), член 14а, параграф 1, буква а) и член 14б, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1408/71 (ОВ С 141, 1986 г., стр. 3), от която е видно, че посочената в членове 11 и 11а от Регламент № 574/72 институция е длъжна да издаде удостоверение относно приложимото законодателство (формуляр Е 101) дори ако издаването на това удостоверение бъде поискано след началото на дейността, упражнявана на територия на държавата, различна от компетентната държава.

57 — Вж. по-специално решение от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, т. 51). Освен това Съдът е уточнил, че прилагането на системата от съгласовителни норми, установена с Регламент № 1408/71, зависи единствено от обективното положение, в което се намира заинтересованият работник (решение от 14 октомври 2010 г., Van Delft и др., C-345/09, EU:C:2010:610, т. 52). Що се отнася до обстоятелствата, които следва да бъдат взети предвид при определянето на приложимото законодателство, вж. решение от 4 октомври 2012 г., Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, т. 45 и 46), от което е видно по-специално, че компетентната институция е длъжна да базира своите констатации върху действителното положение на зетото лице и евентуално да откаже издаването на формуляр Е 101.

58 — Вж. в този смисъл решение от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, т. 56). Вж. също точка 7, букви а) и в) от решение № 181 на Административната комисия, посочено по-горе. Макар това решение да не е пряко приложимо за конкретния случай поради факта, че въпросните формуляри Е 101 са издадени съгласно член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71, разпоредба, която не е визирана в това решение, въпросното решение № 181 до голяма степен отразява практиката на Съда, която е валидна за всички положения, в които е издаден формуляр Е 101 въз основа на разпоредбите от дял III от Регламент № 574/72. Вж. в това отношение бележка под линия 37 от настоящото заключение.

64. Ако в разумен срок не може да се намери решение от съответните институции, член 84а, параграф 3 от Регламент № 1408/71 предвижда възможността да се поиска намесата на Административната комисия за социална сигурност на работници мигранти (наричана по-нататък „Административната комисия“)⁵⁹. Съгласно член 81, буква а) от Регламент № 1408/71 задължение на тази комисия по-специално е да разглежда всички административни въпроси и въпроси на тълкуването, произтичащи от разпоредбите на посочения регламент⁶⁰.

65. Когато Административната комисия не успее да отстрани различията в становищата на съответните институции по въпроса за приложимото законодателство в конкретен случай, за приемащата държава членка остава възможността, без да се накърняват евентуалните способности за защита по съдебен ред, съществуващи в държавата членка на издаващата институция⁶¹, да образува производство за установяване на неизпълнение на задължения съгласно член 259 ДФЕС срещу последната държава членка⁶². Държа да добавя, че такова производство може да бъде образувано и с посредничеството на Комисията⁶³. В случая обаче образуването на производство за установяване на неизпълнение на задължения срещу държавата членка, издаваща формулярите Е 101, е изключено, тъй като Конфедерация Швейцария не е държава членка на Съюза. Споразумението ЕО—Швейцария обаче предвижда възможност за сезиране на създадения по силата на това споразумение съвместен комитет, чиято задача е именно да решава какви мерки да се приемат в случай на сериозни затруднения от икономическо или социално естество⁶⁴.

66. За да се избегне приемането от компетентните институции или от юрисдикциите на различните държави членки на противоречиви решения относно приложимото законодателство в конкретен случай, което би застрашило значително правната сигурност на засегнатите работници и по този начин би засегнало свободното им движение в рамките на Съюза, предвидените в Регламент № 1408/71 процедури на диалог и помирение изключват всякакво едностранно действие от страна на компетентната институция и на юрисдикциите на приемащата държава членка.

67. СССВСД на Елзас и френското правителство обаче твърдят, че подобни едностранни действия са необходими в положение като разглежданото в главното производство, когато въпреки констатацията, че условията за издаване на формуляр Е 101 очевидно не са налице, издаващата институция не е оттеглила формуляра.

68. По настоящото дело обаче не може да се прави надлежно позоваване на този довод, за да се обоснове изключение от обвързващото действие на формуляр Е 101.

59 — Вж. също така точка 9 от решение № 181 на Административната комисия, посочено по-горе, и решения от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, т. 57), от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169, т. 44) и от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, т. 28).

60 — Съгласно член 80, параграф 3 от Регламент № 1408/71 решенията на Административната комисия по въпросите на тълкуване на Регламента се вземат с единодушие.

61 — Вж. също така член 81, буква а) от Регламент № 1408/71, от който е видно, че компетентността на Административната комисия не накърнява правото на заинтересованите органи, институции и лица да прибягват до процедурите и юрисдикциите, предвидени в законодателството на държавите членки, този регламент или Договора.

62 — Вж. в този смисъл решения от 10 февруари 2000 г., FTS (C-202/97, EU:C:2000:75, т. 58), от 30 март 2000 г., Banks и др. (C-178/97, EU:C:2000:169, т. 45) и от 26 януари 2006 г., Herbosch Kiere (C-2/05, EU:C:2006:69, т. 29).

63 — В съдебното заседание представителят на Комисията посочи, че доколкото му е известно, никоя държава членка никога не е искала от Комисията да образува производство за установяване на неизпълнение на задължения срещу друга държава членка поради това, че институциите на последната не са спазили задължението си да гарантират точността на отбелязванията, съдържащи се във формуляра Е 101. Тази констатация може да бъде изненадваща предвид значителните национални интереси, които изглежда са засегнати според становището, представено по-специално от СССВСД на Елзас и от френското правителство.

64 — Вж. член 14 от споразумението ЕО—Швейцария и по-специално параграф 2 от него.

69. Всъщност според мен не е доказано, че установените с Регламент № 1408/71 процедури не могат да осигурят правилното прилагане на предвидените в този регламент стълкновителни норми дори в положение като разглежданото в главното производство, стига тези процедури да са действително проведени докрай от компетентните институции на засегнатите държави членки. В това отношение следва да се отбележи, че в конкретния случай френските органи не са изчерпали способите за защита, с които разполагат съгласно Регламент № 1408/71.

70. Първо, макар френските органи действително да са започнали диалог с швейцарската издаваща институция, като са поискали от нея да оттегли въпросните формуляри E 101, тези органи обаче са прекратили диалога, както потвърждава френското правителство в съдебното заседание, след отговора на посочената институция от 18 август 2011 г.

71. С този отговор швейцарската институция, от една страна, според мен одобрява становището на френските органи, що се отнася до тълкуването на член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент № 1408/71, като признава, че тази разпоредба не е приложима към засегнатите работници, ако те действително са изпълнявали дейността си на борда на кораби единствено на френска територия. От друга страна, тази институция все пак не оттегля и не отменя оспорваните формуляри E 101, нито прави конкретна преценка на всеки от тези формуляри, за да установи дали предвид направените от френските власти констатации следва те да бъдат оттеглени или отменени⁶⁵. Освен това швейцарската институция е поискала от френските органи да не извършват корекция със задна дата, срещу което тези органи възразяват⁶⁶.

72. От това следва, че редица проблеми са останали неразрешени след започнатия диалог между френските органи и швейцарската институция. Не може обаче да се изключи възможността за постигане на съгласие между тях, ако диалогът е бил продължен.

73. Освен това отбелязвам, че диалогът с издаващата институция е започнат от френските органи повече от три години и половина след уведомяването на A-Rosa за акта за установяване на задължения във връзка с неплащане на осигурителни вноски към френската схема за социална сигурност. Действително тези органи са подчинили едностранно засегнатите работници на френската схема за социална сигурност, без да вземат предвид факта, че те всъщност вече са били подчинени на швейцарската схема за социална сигурност⁶⁷.

74. Второ, предвидената в член 84а, параграф 3 от Регламент № 1408/71 възможност за сезиране на Административната комисия с цел да бъдат отстранени различията в становищата на френските органи и на швейцарската институция не е използвана в случая. Въпреки че произнасяните от тази комисия решения не са задължителни⁶⁸, не може да се изключи възможността за намиране на решение с нейно участие.

65 — Вж. точки 27, 38 и 39 от настоящото заключение. Относно приложното поле на предвиденото в член 14, параграф 2, буква а) от Регламент № 1408/71 изключение вж. решение от 19 март 2015 г., Kik (C-266/13, EU:C:2015:188, т. 59), в което Съдът уточнява, че това изключение се отнася до лицата, упражняващи такава трудова дейност, която е от такова естество, че да бъде упражнявана основно, докато тези лица пътуват, и при такива условия, че нейното упражняване да не може да бъде привързано към определено място.

66 — Отбелязвам, че регламенти № 1408/71 и № 574/72 не дават никакви указания относно корекциите, които следва да се извършват в случай на оттегляне или отмяна на формуляр E 101. Вж. в това отношение практическия наръчник на Комисията, посочен по-горе, стр. 36—37, от който е видно, че „[а]ко сведенията, предоставени в хода на първоначалния процес за определяне на приложимото законодателство, не са били умишлено погрешни, промените, произтичащи от преразглеждането, влизат в сила само считано от датата на същото“.

67 — Вж. точки 21—26 от настоящото заключение.

68 — Съгласно практиката на Съда Административната комисия няма правомощия да приема актове с нормативен характер, а решенията на тази комисия не задължават социалноосигурителните институции да следват определени методи или да възприемат определени тълкувания, когато прилагат нормите на Съюза. Вж. в този смисъл решения от 14 май 1981 г., Romano (98/80, EU:C:1981:104, т. 20) и от 8 юли 1992 г., Knoch (C-102/91, EU:C:1992:303, т. 52).

75. От гореизложеното следва, че фактите в конкретния случай не могат да послужат за установяване на твърдените недостатъци в установените с Регламент № 1408/71 процедури, тъй като в случая тези процедури действително са пренебрегнати. Освен това не виждам никакво основание Съдът да приеме в по-общ план, че тези процедури като цяло не са подходящи за осигуряването на правилното прилагане на разпоредбите на този регламент.

76. Изобщо не изключвам възможността усъвършенстване на процедурите, установени в рамките на Регламент № 1408/71, да бъде уместно с оглед на осигуряването на правилното прилагане на разпоредбите на дял II от този регламент⁶⁹. Тези проблеми обаче основно са от компетентността на европейския законодател. В това отношение установявам, че вече са осъществени някои промени⁷⁰ и че понастоящем този въпрос е предмет на законодателни обсъждания на европейско равнище⁷¹.

77. С оглед на всички тези обстоятелства смятам, че доводите, изтъкнати от СССВСД на Елзас и от френското правителство относно твърдените недостатъци на процедурите, установени с Регламент № 1408/71, не могат да бъдат надлежно изтъкнати за обосноваване на изключение от обвързващото действие на формуляр Е 101.

Д– Съдебната практика по предотвратяването на нелоялната конкуренция и социалния дъмпинг

78. СССВСД на Елзас и френското правителство се позовават на практиката на Съда, съгласно която сред императивните съображения от общ интерес, които могат да обосноват ограничаване на свободното предоставяне на услуги, фигурира по-специално предотвратяването на нелоялната конкуренция от страна на предприятия, които заплащат на своите командировани работници възнаграждение, по-ниско от минималното, доколкото в тази цел се включва цел за закрила на работниците чрез борба срещу социалния дъмпинг⁷².

79. Тези страни твърдят, че по аналогия целта за предотвратяването на нелоялната конкуренция и социалния дъмпинг обосновавала действието на формуляр Е 101 по изключение да не бъде обвързващо нито за компетентната институция, нито за юрисдикциите на държавата членка. В това отношение СССВСД на Елзас отбелязва, че някои национални институции за социална сигурност „не играят честно“, като не правят никакви проверки, преди да издадат исканите от

69 — Преди всичко, незадължителният характер на приеманите от Административната комисия решения според мен представлява известна слабост на настоящата система, обстоятелство, което впрочем априорно изключва възможността основателността на решенията на тази комисия да може да бъде предмет на контрол от юрисдикциите на Съюза.

70 — Вж. по-специално член 71, параграф 2 от Регламент № 1408/71, изменен с Регламент № 465/2012, съгласно който Административната комисия взема решения с квалифицирано мнозинство, съгласно определението в Договорите, освен когато приема своя правилник, и решение А1 на Административната комисия от 12 юни 2009 година за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето на обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 (ОВ С 106, 2010 г., стр. 1), влязло в сила на 1 май 2010 г. Вж. също така решение Н5 на Административната комисия от 18 март 2010 година относно сътрудничеството в областта на борбата с измамите и грешките в рамките на Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009 (ОВ С 149, 2010 г., стр. 5).

71 — Вж. в това отношение точка 9 от Резолюция на Европейския парламент от 14 септември 2016 г. относно социалния дъмпинг в Европейския съюз (2005/2255(INI) (P8_TA_PROV(2016)0346), в която се подчертава по-специално, че компетентните органи на приемащата държава членка, в сътрудничество с тези на командироващата държава, следва да могат да проверяват надеждността на формуляра А1 в случай на сериозни съмнения относно действителността на командироването. Вж. също така свързания с нея доклад на комисията по заетост и социални въпроси на Парламента от 18 август 2016 г. (A8-0255/2016).

72 — Прави се позоваване по-специално на решения от 23 ноември 1999 г., Arblade и др. (С-369/96 и С-376/96, ЕУ:С:1999:575, т. 38), от 3 април 2008 г., Rüffert (С-346/06, ЕУ:С:2008:189, т. 42 и цитираната съдебна практика), от 7 октомври 2010 г., Dos Santos Palhota и др. (С-515/08, ЕУ:С:2010:589, т. 47 и 48 и цитираната съдебна практика), от 19 декември 2012 г., Комисия/Белгия (С-577/10, ЕУ:С:2012:814, т. 45) и от 3 декември 2014 г., De Clercq и др. (С-315/13, ЕУ:С:2014:2408, т. 69). Освен това се прави позоваване на решение от 2 декември 1997 г., Dafeki (С-336/94, ЕУ:С:1997:579), в точка 21 от което Съдът приема, че в производствата за определяне на права на социалноосигурителни обезщетения на работник мигрант компетентните национални институции в областта на социалната сигурност и националните юрисдикции на държава членка са длъжни да вземат предвид издадените от компетентните органи на други държави членки удостоверения и други сходни актове за гражданското състояние, освен ако въз основа на конкретни данни във връзка със съответния отделен случай не възникне сериозно съмнение по отношение на точността им.

работодател формуляри Е 101. Френското правителство смята също така, че някои институции или органи на държавата, издаваща формуляри Е 101, могат да бъдат изкушени да издават формуляри Е 101, които не би следвало да бъдат издавани, като осъществяват своеобразна нелоялна конкуренция спрямо други държави членки.

80. Следва да се отбележи, че посочената съдебна практика се отнася до възможността при липса на хармонизация в тази област⁷³ целите като предотвратяване на нелоялната конкуренция и на социалния дъмпинг да бъдат взети под внимание като императивни изисквания от общ интерес, които могат да обосноват ограничения на свободното движение на работници и свободното предоставяне на услуги в Съюза.

81. В контекста на настоящото дело ограничения на свободното движение биха могли да бъдат обосновани не толкова от действия на някои икономически субекти, колкото по-скоро от липсата на въведен от други държави членки достатъчен контрол за осигуряването на правилното прилагане на стълкновителните норми, предвидени в разпоредбите на дял II от Регламент № 1408/71.

82. От това следва, че проблемите, посочени от СССВСД на Елзас и от френското правителство във връзка с нелоялната конкуренция и социалния дъмпинг, действително биха могли да бъдат разрешени само със спазването от държавите членки на задълженията, произтичащи от Регламент № 1408/71. Както е изложено по-горе, предназначението на процедурите за диалог и помирение, установени в рамките на този регламент, е именно да осигуряват такова спазване от страна на държавите членки⁷⁴.

83. Предвид тази констатация смятам, че по настоящото дело не може да се прави надлежно позоваване на целите за предотвратяване на нелоялната конкуренция и социалния дъмпинг за обосноваване на изключение от обвързващото действие на формуляр Е 101.

84. В това отношение следва също така да се припомни, че както твърди Комисията, държавите членки са длъжни да спазват задълженията, произтичащи от правото на Съюза, независимо от евентуалното неизпълнение от страна на други държави членки на техните задължения⁷⁵. Така държава членка не може да си позволи да приема едностранно коригиращи или защитни мерки в отговор на възможни нарушения при прилагането на правото на Съюза от други държави членки⁷⁶. В противен случай системата на стълкновителни норми, установена с Регламент № 1408/71, би била застрашена.

85. Вместо заключение следва да се припомни, че предвид данните по делото в главното производство изложеният в настоящото заключение анализ не визира случаите на злоупотреба с право или измама от страна на работника или на неговия работодател⁷⁷. Затова е възможно в бъдеще да бъде необходимо да се направят уточнения относно приложимостта на съдебната практика по отношение на обвързващото действие на формуляр Е 101 за положенията, в които е установена подобна злоупотреба или измама.

73 — Вж. по-специално решения от 2 декември 1997 г., *Dafeki* (C-336/94, EU:C:1997:579, т. 16), от 7 октомври 2010 г., *Dos Santos Palhota* и др. (C-515/08, EU:C:2010:589, т. 25) и от 19 декември 2012 г., *Комисия/Белгия* (C-577/10, EU:C:2012:814, т. 43 и 44).

74 — Вж. точки 59—66 от настоящото заключение.

75 — Вж. в този смисъл решение от 26 февруари 1976 г., *Комисия/Италия* (52/75, EU:C:1976:29, т. 11), в което Съдът подчертава, че Договорът не се е ограничил с това да създаде взаимни задължения между различните субекти, по отношение на които се прилага, а е установил нов правен ред, който урежда правомощията, правата и задълженията на тези субекти, както и необходимите процедури за установяване и санкциониране на всяко нарушение.

76 — Вж. решение от 23 май 1996 г., *Hedley Lomas* (C-5/94, EU:C:1996:205, т. 20).

77 — Вж. точка 36 от настоящото заключение. От постоянната съдебна практика е видно, че правните субекти не могат да се позовават на нормите на Съюза с измамна или противоправна цел. Вж. решение от 28 юли 2016 г., *Kratzer* (C-423/15, EU:C:2016:604, т. 37 и цитираната съдебна практика).

V – Заключение

86. С оглед на изложените по-горе съображения предлагам на Съда да отговори на поставения от Cour de cassation (Касационен съд, Франция) преюдициален въпрос по следния начин:

„Докато не бъде оттеглен или обявен за невалиден от институцията, която го е издала, формуляр Е 101, издаден в съответствие с член 12а, [точка] 1а от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент (ЕИО) № 1408/71 за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и техните семейства, които се движат в рамките на Общността, удостоверяващ включването на зетото лице към схемата за социална сигурност на тази държава членка по силата на член 14, параграф 2, буква а), подточка i) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, е задължителен за компетентната институция и за юрисдикциите на приемащата държава членка дори ако последните установят, че условията на дейността на зетото лице очевидно не попадат в материалното приложно поле на последната разпоредба“.